

PROSTOR

Léto 2021

Nové období... ?

Skončilo léto. Tohle už bylo druhé léto po pandemii. Jak zvláštní se to zdá být. Připadá mi, jako kdyby to bylo včera. Nebo před měsícem. A zároveň se mi zdá, jako kdyby to byly už dlouhé roky, kdy nás opustil normální starý jednoduchý život bez korony. Tři čtvrtě roku bylo velmi složité období, avšak začátkem léta zázračně vysvitlo slunce, přišly prázdniny (a dovolené) - a všechno se zdá být už v pořádku.

Mám ráda tenhle čas, už před pandemií se mi léto líbilo. Milovala jsem ho. Jenže dnes se mi zdá, jakoby i nad tím prosluněným časem dřímal mrak. Mrak obav a strachu z toho, co přijde na podzim. A podzim je už skoro tady. Je to zvláštní. Člověk se prostě bojí, že se to bude opakovat. Bojím se i já. Nechci strávit další rok zavřená doma. Chci něco zažívat, chci chodit ven. Chci nechat prostupovat slunce, vítr, mráz svým tělem a v hlavě si uchovávat vzpomínky. Protože vzpomínky jsou životem. Vzpomínky a zážitky jsou mou inspirací. A bez společnosti, která k zážitkům neodmyslitelně patří, se zdá být ten svět takový zašedlý.

Avšak já věřím, že všechny tyto dny pominou. Vše se spraví a bude zase dobře, a to i na podzim a po celý rok. Jak se říká, jednou je špatné období, tak potom musí přijít to dobré období. A tak to je. Koloběh, kdy se vše nakonec spraví a pokud ne, tak to ještě není konec.

Kateřina Stárková

Ze zápisu na ZUŠ: Budu jednou kytarista?

Letní pohoda je už jen vzpomínka

Konec školního roku byl také ve znamení zápisu nových žáků, dětí i dospělých, do všech uměleckých oborů na ZUŠ

Několika fotografiemi na této a na druhé straně si připomínáme momentky z posledního letošního květnového pátku. V tento den se konal zápis dětí, ale i dospělých, do jednotlivých oborů na ZUŠ Jára Cimrmana.

Nejmenší zájemci o přípravné studium kteří přišli v doprovodu rodičů nebo někdy i prarodičů, byli věku od 4 do 7 let. Zapsat se však přišli i starší. Děti ve věku od 7—14 let do I. stupně základního studia, a pak ve věku od 14 do 18 let do II. stupně základního studia výuky hry na různé hudební nástroje, tanec, zpěv, divadlo, animovaný film, a také tvůrčí psaní. A nechyběli ani dospělí. Také ti se mohli zapsat ve třech kategoriích: studium pro mladé dospělé ve věku do 26 let, dále do uměleckých kurzů pro zájemce od 26 do 55 let, a přišli se zapsat i ti nejstarší ve věkové kategorii nad 55 let na Akademii pro seniory. Mnozí si tím splní svůj sen, kdy z různých důvodů ZUŠ nemohli navštěvovat nebo si chtějí dříve nabyté dovednosti v uměleckých oborech doplnit a prohloubit.

Fotoreportáží si připomínáme některé momentky ze zápisu dětí, ale i dospělých, do jednotlivých uměleckých oborů na ZUŠ Járy Cimrmana

Zápis nových žáků z posledního květnového pátku se opravdu vydařil. Na naši ZUŠ přijali 98 nových žáků do studia a 52 žáků do uměleckých kurzů.

Tady si budoucí žákyně přípravky mohly pod dohledem paní učitelky Zuzany Puchelové zkusit, jak se drží housle...

Pohovoru s paní ředitelkou Miroslavou Peškovou a panem zástupcem ředitelky Bohumilem Polívkou přihlíží pozorně kromě maminky taky mladší sourozenec...

Svá letošní jubilea oslaví společně Základní umělecká škola Jára Cimrmana Fr. Lázně se společností Akord Kvint Luby prestižní celostátní soutěží ve hře na smyčcové nástroje

Základní umělecká škola Jára Cimrmana ve Františkových Lázních slaví letos jubileum, rovných padesát let. Zároveň v tomto roce slaví třicet let společnost Akord Kvint Luby, která vyrábí smyčcové nástroje. Mají tedy k sobě, Základní umělecká škola i výrobní společnost velice blízko. Společnost Akord Kvint Luby proto přišla s návrhem uspořádat společně celostátní soutěž pro smyčcové nástroje, to znamená pro housle, violu a violoncello a kontrabas.

Pořádání celostátní soutěže vnímají všichni jako velice prestižní událost. Vedení školy muselo nejprve kontaktovat celostátní uměleckou radu základních uměleckých škol, a to se podařilo. Uspořádání celostátní soutěže ve hře na smyčcové nástroje ve Františkových Lázních bylo potvrzeno. Do konce června již proběhla krajská kola v jednotlivých kategoriích, a z každého kraje za jednotlivý nástroj je již znám jeden vítěz.

Konkurence byla velká, ale žáci ZUŠ Jára Cimrmana byli i při probíhající distanční výuce dobře připraveni. Z františkolázeňské ZUŠ do celostátního kola postoupila kontrabasistka, dvanáctiletá **Viktorie Hrušková**, která se na soutěže připravovala pečlivě pod vedením učitele a zástupce ředitelky pana **Bohumila Polívky**. Udělala tím všem velkou radost.

Základní umělecká škola ve Františkových Lázních bude zanedlouho hostit padesát šest žáků, jejich učitele a korepetitory celkem ze čtrnácti krajů.

Celostátní soutěž ve hře na smyčcové nástroje začíná 14. října a vrcholí vyhlášením výsledků v sobotu 16. října 2021.

Snímek je z krajského kola, kde se skvěle umístila ve hře na kontrabas Viktorie Hrušková.

VÁŽNĚ DIVNÝ DEN

Dnešek ráno vypadal nadějně. Docela jsem se i těšila do školy, což je v tomto roce velmi ojedinělý stav. Oblékla jsem se s chutí do hezkých nových letních šatů a vyblbla se na svém líčení. Zkrátka pohoda. Klídek. Žádný spěch.

Slunce pralo už od té chvíle, co se probudilo. Takže jen samotné ráno předznamenalo teploty, jaké budou padat po celý den. Třícítky. Neskutečné horko, a na přímém slunci by snad člověk naměřil 50 stupňů. Člověk se vařil ve vlastní kůži, natož v šatech. Ale tohle není povídání o počasí, i když si myslím, že nějaké erupce na slunci v tom, co se dnes dělo, měly prsty.

Takže, jak jsem říkala, dnešek začal klasicky, dá se říct až normálně a nudně. Jela jsem autem do školy, poslouchala svou oblíbenou hudbu. Ve svých nových jasně červených šatech a botičkách od Tommyho Hilfigera jsem měla pocit, že mi to mimořádně sluší. Vstoupila jsem do školy a mým vstupem snad jakoby se odstartovalo cosi, co dnešek udělá divným. Za prvé, ve škole jsem byla ze své třídy jediná – a to opravdu dlouho. Čas a minuty neúprosně letěly a už se zdálo, že já budu ve třídě na první hodině sedět úplně sama. Naštěstí pak má nejlepší kamarádka taky dorazila, a pár dalších lidí ze třídy též.

První dvě hodiny byly slabým odvarem. To bylo jen mírné připravování na smršť blesků, která přišla na třetí hodinu. Jistý mladý vysoký hoch, který díky své výšce a vypadá tak na dvacet tři, ale mentálně mu je snad třináct, si neodpustil divadlo, které předvádí každý rok na konci, když mu vychází špatná známka a má psát opravný test. Povídám vám, ten mě opravdu naštvál. Choval se jako malé děcko. Věděl o tom opravném testu čtrnáct dní dopředu a v klidu se na něj mohl připravit. To ze své hlouposti a lenosti neudělal. A dnes kopal kolem sebe. Učitele pomalu nařknul, že si na něj zasedl. Zírala jsem na to divadlo ve třídě nevěřicně, a hlavně jsem nechápala, proč ten kluk už nedrží zobák. Samozřejmě se učitel naštvál a místo toho, aby psal ten kluk sám, psala test za trest celá třída. Bomba. Opravdu skvělé. Ani netušíte, jakou jsem měla radost, když reálně nic neumím.

Tohle byla první perla. Poslední a snad ta největší rána přišla na další hodinu. Učitelé svolali dvě třídy – nás a o ročník níže – abychom se dohodli na programu branného dne, který bude někdy v průběhu dalších dní. Jak bych vám asi tak popsala podstatu, toho, o co v podstatě šlo. Šlo o to, že náš učitel je sice fajn, je s ním někdy i sranda, ale pokud jde o třídní věci nebo nějaké zařizování a organizaci, je naprosto neschopný. Ale totál.

Já jsem osobně člověk, který rád organizuje a umí to dobře, a tak jsem v hluku ostatních chtěla říct svůj návrh. Jen jsem otevřela pusy. Nevím, co měl za

problém, ale v tu ránu mě seřval, a dokonce byl i sprostý. No to mě opravdu dostalo. Naštvala jsem se a měla jsem chuť odejít a třísknout dveřmi. Opravdu, povídám vám, dnešek je vážně divný den. A vůbec to nechápu, proč jsou všichni pruderní, naštvaní a hnusní. Přitom já vstala s úsměvem.

Přeji radost do dalších dnů

Kateřina Stárková

Šťěstí je... když se umíš usmát

Šťěstí je velice důležité. Je potřebné na tomto světě a je důležité i pro život. Přesto štěstí bývá hodně nedostatkové zboží, a většině lidí štěstí nebo radost snad neustále chybí. Přesto ale platí, že s úsměvem jde všechno líp... Nemáš štěstí? Ale aspoň usmát se můžeš. Máš spoustu průšvihů, trable se ti lepí na paty? Tak se aspoň usměj...

A ještě něco. Kdybychom byli každý den šťastní, tak v některých případech by to bylo možná horší, než kdybychom žili kompletně bez štěstí. Dejme si příklad na takové obyčejné tabulce čokolády. Já ji zbožňuju. Ale kdybych ji měl jíst každý den, a hned několik tabulek... ?

Ze začátku by to bylo opravdu skvělé, ale postupem času by se chuť na čokoládu ztrácela, a na konci bych určitě čokoládu nechtěl ani vidět.

Člověk je denně ovlivňován a zápasí se spoustou překážek, které pro něj připravil život. Každý den musí člověk řešit řadu problémů, a navíc mu přitom u toho bývá ještě víc klacků házeno pod nohy. A každý člověk se s tím každý den musí vyrovnat sám.

A právě pro to je tady to štěstí, které nám pomáhá překonat nezdar, překážky, nedostatky, ale tím, že o je štěstí velice vrtkavé, nemůžeme se na něj v životě jen tak spolehnout.

Přichází nečekaně, pokaždé vždy překvapí. A jak přišlo, tak hned zmizí... Prostě, tak to je.

Proto buďme veselí, protože s úsměvem jde nejen všechno líp, ale smích prodlužuje život. V dnešní uspěchané době je dobré se také na chvíli zastavit, popřemýšlet, co hezkého nás ten den potkalo, i když jsme byli pohlcováni nejrůznějšími starostmi, vzpomenout si na vše, co kdo pěkného nám řekl nebo co krásného jsme někde viděli nebo co hezkého jsme slyšeli.

Měli bychom si vytvářet kolem sebe spoustu radostí, a co nejméně smutku i přes to, že po smutku přichází někdy i to štěstí.

Vždyť přeci jenom bez problémů, starostí a nezdarů bychom si té radosti, těch pěkných chviliek, vůbec, ale vůbec, nevážili.

Marek Stolarik

Co je důležitější? Rozum nebo štěstí?

Rozum nebo štěstí? Co je v životě důležitější? Co je to vůbec štěstí? Jsou to zdánlivě jednoduché otázky, ale stále se nemůžeme shodnout na stejné odpovědi. Pro někoho je štěstí jen menším procentem na cestě vedoucí k úspěchu, někdo ho naopak považuje za podstatnou součást svého života. Ale ať je to jakkoliv, štěstí zkrátka hraje a stále bude hrát nějakou roli v našem životě, v životě každého člověka.

Pro někoho je štěstí mít dobré internetové připojení, pro jiné je to možnost se svobodně vyjadřovat. Jiný zase štěstí hledá v bohatství. Podle mého názoru je ale asi největší štěstí vůbec se narodit do takové láskyplné a podporující rodiny, kterou nyní mám a za žádnou cenu ji nevyměním. Někteří svou rodinu berou za samozřejmost a neuvědomují si, jak je kruté, když některé děti své rodiče ztratily nebo je jejich vlastní rodiče nemilosrdně opustili. Rodina, která vás podporuje, když si jdete za svým cílem nebo která vás potěší pouhým pohledem, když máte špatnou náladu, je k nezaplacení a mým

největším štěstím je vůbec takovou rodinu mít.

Ale vraťme se zpátky k otázce rozum či štěstí. Popravdě řečeno, nejsem zrovna typ člověka, který by se jen a jen spoléhal na pouhé štěstí, které vás zachrání během vteřiny. Kdybyste šli na přijímací zkoušky s prázdnou hlavou a

zoufale doufali, že se na vás štěstí pousměje a pomůže vám se tam dostat, mylíte se.

Jsem spíše toho názoru, že člověk by se měl spoléhat hlavně na své poznatky a vědomosti, které pilně nasbíral za svůj život, aby překonal určitou překážku.

Pro každého má štěstí jiný význam, ale jsem si jistá, že zrnko štěstí ve své kariéře či ve svém životě vždy potěší.

Nela Bui

Štěstí je pro mě něco jako klíč k úspěchu

Co je štěstí? Štěstí je pro mě něco, jako klíč k úspěchu, ke slávě i zdraví. Věc, která mě dělá šťastným a motivuje v tom, co dělám. Pomáhá nám jak v děsných, zoufalých situacích, tak i těch dobrých, příznivých. Nejsme všemohoucí bohové, jsme pouze obyčejní smrtelníci, jimž se štěstí do ruky jednoduše nedostane. Ovlivnit ho? To je možné, ale získat na stálo? Nikoliv.

Štěstí ovlivníme tím, že budeme věřit v sebe, usilovat o danou věc, což nás posune blíže k cíli a plnohodnotnému štěstí. Vše se nachází v naší mysli a je na nás, jak se s tím vypořádáme.

Vidět rodinu bez zdravotních potíží, prohlížet si fotky, kde jsem na sebe hrdý, sportovat, žít zdravý život, udržovat si pouto přátelství a mnoho dalších. To jsou věci, jež mě dělají šťastnějším člověkem.

Honza Nguyen

Štěstí je radost

Štěstí je pocit který se objeví vždycky, když se stane něco, co chci nebo něco nečekaného a mně se to bude líbit. Štěstí se objeví třeba, když dostanu jedničku, když dostanu nějakou novou pěknou věc, když mě rodiče pochválí, a tak. Když se mi ale přihodí něco, co jsem nechtěl, budu buď smutný nebo naštvaný. Štěstí je, dalo by se říci, něco jako radost.

Tomík Vu

Pověst o vlkodlakovi Kevinovi

Většina lidí se vlkodlaků bojí. Nahánějí jim hrůzu a utíkají před nimi. Taky náš vlkodlak Kevin není žádná výjimka, i když je v důchodu. Ptáte se proč? Už několik let pátrá po člověku, který zabil jeho rodiče. Chce se mu pomstít. Jednoho dne dostal zprávu, že jestli chce znát odpověď, ať přijde v pátek večer do nemocnice. Před vstupem do ní viděl, jak se na zemi válí amulet. Sebral si ho ze země. V něm se ukrývala malá fotografie. Trvalo mu pár minut, než mu došlo, že je to on, jeho bratr a rodiče. Zadíval se na ni natolik, že ani nevěděl, že ho někdo ze zadu praštil baseballovou pálkou do hlavy. Po hodině se probudil ve sklepě. Třepal se zimou. Všude byla tma, jen v dáli blikalo světélko.

„Vidím, že už jsi vzhůru. Říkal jsem si, kdy vstaneš. Takovou ránu jsme ti nedali, aby ses nevzbudil,” řekl kdosi hlubokým hlasem. Hlas mu přišel velmi povědomý, ale nedokázal si ho s nikým spojit. Slyšel, jak se krůčky přibližují. Cítil jsem se čím dál víc nervóznější. Někdo mířil jeho směrem, ale přitom nikoho neviděl, jenom slyšel. Mráz mu běhal po zádech. Byl připoutaný lanem k židli, ale protože se mu potily ruce, lano snadno rozvázal. Když už byl skoro u konce a volný, někdo ho chytil. Jeho stisk byl velmi pevný. Ten samý člověk rozsvítil baterku, a když Kevin uviděl, kdo to před ním stojí, lekl se. Tak moc se rozrušil. Byl to jeho bratr. Z úst mu tekla krev, celá jeho košile byla potřhaná. Vlasy měl rozčuchané. Ale místo toho, aby se tvářil bezmocně a unaveně, usmíval se od ucha k uchu. Kevin nechápal proč. V dětství totiž jeho bratr nedokázal ani zabít mouchu.

„Rád tě znovu vidím, bratře. Ano, byl jsem to já, kdo ti poslal tu zprávu.”

„Ty jsi zjistil, kdo naše rodiče zabil? Víš, kdo to je? Společně se mu pomstíme. Uděláme mu z jeho života peklo. Jak jsi vraha vůbec našel.”

„Já jsem zabil naše rodiče!” Jeho hlas nezněl vůbec smutně. Úsměv navíc stále zářil na jeho tváři. Naopak Kevinovi krev v žilách ztuhla. Jeho srdce se roz-

tříštilo na tisíce kousků. Nemohl uvěřit svým uším.

„Proč jsi to udělal? Nikdy ti v životě nic neudělali!!!”

„Nikdy se o mě nezajímali. Ty jsi byl jejich priorita. Když jsem dostal nabídku, že jestli zabiju rodiče, budu moct odjet do ciziny se učit, nemohl jsem to odmítnout. Věděl jsem, že by mi to rodiče nikdy nedovolili. Ještě k tomu jsem zjistil, že nejsem jejich vlastní syn. Moje touha se jich zbavit byla proto o to větší. Toto tajemství zůstane ale mezi námi. Nikdo se nikdy nedozví pravdu.” Jakmile dořekl tu větu, nabil si zbraň.

Kevin doufal, že policie všechno zjistila, i to, kde teď je, a brzdy přijde. Bohužel se dosud tak nestalo. Bratr stiskl spoušť. Kevin se snažil vytáhnout ruce ze stisku posledního kousku lana. Házel sebou doleva, doprava, jenom, aby se vyhnul střele. Když se už chtěl smířit se smrtí, vtrhli dovnitř policisté. Ulevilo se mu. Byl zachráněn. Na poslední chvíli.

I přes tuhle děsivou událost však nadále svého bratra miloval. Odpustil mu všechno. Každé dva týdny ho pak chodil do věznice navštěvovat, a to až do té doby, než jeho bratr zemřel na zákeřnou nemoc.

Lili Bui

Nezvaný host

Otevírám krabici s vidličkami a talíři pro své kamarádky. Slavíme totiž mé osmnácté narozeniny ve formě pikniku. Tolik jsem se těšila na čas s kamarádkami po dlouhodobé karanténě. Rozhodly jsme se, že si každá přinese něco svého. Já jsem si například brala svůj dýňový koláč, který jsem se sestrou v předchozí den upekla. Mé kamarádky přinesly slané pokrmy, třeba letní závitky, sendviče nebo sýrové bulky. Byla jsem tak zvědavá, až jsem den předtím téměř nemohla usnout. Mám totiž slabost pro čokolády...

„Když ti je už osmnáct, nemáš v plánu něco podniknout? Třeba se naučit řídit auto nebo vycestovat sama do zahraničí?” zeptala se mě kamarádka.

„Dlouho jsem nad tím přemýšlela a říkám si, že bych se tohle léto mohla naučit řídit. Hlavně proto, že jsou moji rodiče už slabší, mamce i tátovi totiž často bolí záda. Jednou musela mamka dokonce proležet téměř celý týden v posteli, protože ji to nesnesitelně bolelo. Proto si myslím, že mít auto, kterým bych je mohla odvézt do nemocnice, kdyby se něco stalo, je skvělý nápad. Uvažuji taky o brigádě. Už jsem

ji sháněla před rokem, ale všude hledají jen zletilé. Tak doufám, že tenhle rok budu mít štěstí a konečně mě přijmou, když už jsem plnoletá.“ řekla jsem.

„Ale hlavně na mě čeká plno povinností a nejvíc se obávám, jestli zvládnou všechno zodpovědně plnit.“

„Ale! Neboj se, každý si tím projde, a pak zjistíš, že to vlastně nic není.“ utěšuje mě kamarádka.

„Dobře, tak budu optimističtější a nebudu si tím lámat hlavu,“ říkala jsem si už pro sebe.

„Tak, když jsme si už takhle trochu popovídaly, tak ti teď dám dárek a ještě jednou ti přeji všechno nejlepší a doufám, že tyto narozeniny si užiješ ze všech předešlých nejvíce.“ popřála mi moje kamarádka a podala mi velkou tašku plnou čokolád a sladkého pečiva.

„Peklas to sama?“ zvědavě jsem se ptala.

„Samozřejmě, že ano, strávila jsem nad tím hodiny.“

„Vypadají totiž lákavě, že se nemůžu dočkat, až je okusím!“

Nadšeně jsem si tašku vzala k sobě, když mi nečekaně do ní něco spadne. Nemohly jsme odolat zvědavosti a hned jsme se do ní koukly. V tašce leželo malinkaté ptáče. Učilo se zřejmě létat, ale spadlo kvůli své nezkušenosti. Díkybohu, že spadlo zrovna do mé tašky. Bylo tak lehké a křehké, a na rozdíl od jiných ptáků, nás to nechalo ho hladit. Zrovna jsme u sebe měly slunečnicová semínka, atak jsme mu daly do zobáčku jedno a trošku vody. Hned nabralo sílu a ulétlo.

„Nečekala jsem, že přijde nezvaný host. Normálně bych se naštvala, ale tohle bylo rozhodně milé překvapení!“

Nela Bui

Sám doma (nefilmová a nudnější edice)

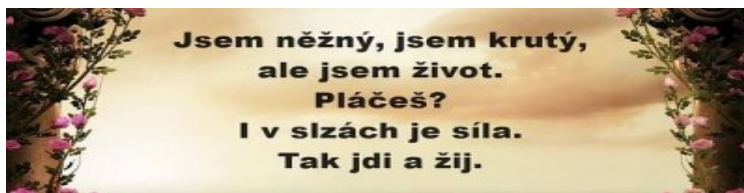
Jak již název vypovídá, jednoho velice nudného letního dne jsem se od rodičů dozvěděl, že jim lezu na nervy, a tak jedou na víkend do Liberce, aby si ode mě odpočinuli. Taky něco blábolili o velice důležité práci, ale já si myslím, že to byla výmluva. Samozřejmě jsem byl velice nadšen, jenže jsem byl i

ve stresu, jelikož jsem musel chránit dům, jinak bych asi neuchránil svojí hlavu před hněvem božím. Stres sice úplně nezmizel, ale i tak jsem bez odmlouvání přijal pozici ochránce a brzo ráno v sobotu jsem se rozloučil s rodiči, a začalo ticho. Á já jsem začal svoje poslání. Uklízel jsem, krmil zvířata a obecně dělal věci, které jsem měl dělat už na začátku léta. Když už mám vše hotové, je skoro osm večer, a já se rozhodnu si konečně zahrát oblíbenou jako odměnu za tu spoustu úkolů, které jsem zvládl. Hned, jak si sednu k počítači, tak se všude zhasne a vše se vypne. Samozřejmě jsem naštvaný, že špatné věci se stanou právě v tu dobu, kdy mám volný čas. Ale všechno se dá spravit, tak si vezmu baterku a jdu zapnout pojistky. Dostanu se konečně k té skříňce a hned zjistím, že celá situace má jeden veliký problém. Elektřina jaksi vypadla v celé ulici, možná i v celé vesnici. A tím jsem zjistil, že tato magická skříňka mi vůbec nepomůže, protože to samozřejmě nebyl problém u nás. Takže já teď musel být v kompletní tmě, bez zvuků televize či jiného zařízení bůhví jak dlouho. Já jsem nikdy neměl strach ze tmy jako takové, jenže v tu dobu, kdy nelze ani nic slyšet, paranoia se hned zvětší. Každé náhodné prasknutí nebo krok zněl jako výstřel, a nikde nebylo bezpečně. Takže mi nezbyvalo nic, než chodit po domě se starou baterkou a doufat v to lepší.

Najednou se po domě začaly ozývat zvláštní zvuky. Někdo nebo něco se v rychlosti pohybovalo po naší dřevěné podlaze a něčím ostrým po ní jezdilo. Tento zvuk škrábání dřeva se neustále pohyboval a ani s naší malou baterkou jsem nebyl schopný objevit původce toho zvuku. V potivém panickém stavu jsem se rozhodl schovat se v mém pokoji s nožem na chleba. Nezbyvalo mi nic, než zůstat v pokoji a vyčkat, dokud ten zvuk nepřestane a neznámá věc se sama nerozhodne odejít.

Byl v tom jen jeden háček, a ten, že v místnosti jsem již hodinu, zvuk nepřestával a docházela mi baterka v mobilu. Moje nabíječka byla bohužel v obýváku. Takže po taktickém plánování a převlečení se z mokrých tepláků, jsem posbíral všechnu kuráž a vyšel do nekonečné tmy našeho domu. Nabíječku jsem našel velice rychle, jelikož moje paměť je špatná, a tak nechávám věci na jednoduše zapamatovatelných místech. Rovnou jsem si udělal výlet do kuchyně a vzal si pár jogurtů z lednice, abych měl co jíst. No, a jak jsem tam tak stál a vybíral, z ničeho nic se tajemný zvuk znovu přibližoval. Schoval jsem se rychle do spíže, aby mě vetřelec neviděl. Po chvilce se zvuk zase mírně vzdálil, a tak jsem vylezl potichu ven. Vzal jsem jeden z uloupených jogurtů a hodil ho na druhou stranu místnosti. Bohužel se zdálo, že zvuk byl vyděšen, místo toho aby byl nalákán. Takže teď tento

Dokončení na další str

Sám doma (nefilmová a nudnější edice)

Dokončení z předešlé strany

zvuk o mně ví a jde přímo po mně. Chvilku se honíme po baráku, a dokonce jsme udělali kolečko, protože jsem šlápl po již zmíněném vrhnutém jogurtu. Konečně jsem dostal prostor k tomu, abych se mohl schovat v koupelně. Problém byl, že v ní máme jen jednu zásuvku, a ta dobré dva týdny nefunguje. Po dvou hodinách v tmavé koupelně bez jakékoliv zábavy slyším otvírající se hlavní dveře. Moje paranoia vzrostla natolik, že jsem nechtěl ani podívat klíčovou dírkou a ujistit se, jestli přišla moje záchrana nebo záhuba.

Zvuky se neustále přibližovaly a vzdalovaly. Vždy, když už jsem si myslel, že jsem v bezpečí, zase se vrátily. Nevěděl jsem, jestli otevírání dveří je moje záchrana, nebo hra zvuků, který mi chtějí dát falešné naděje. Naštěstí silný jekot známého ženského hlasu a následující hlasité nadávání na našeho králíka, mě uklidnilo ale současně taky poměrně zmátlo.

Rodiče byli konečně doma. Jenže proč máma řvala na králíka? Králík je vždy zavřen ve velké kleci a nikdy z ní ani neodešel. Pomaličku jsem se vydal ven z koupelny, v obýváku světlo, a máma již na mě čekala celá naštvaná. Proč byla naštvaná? Protože, když vypadla elektřina, zapomněl jsem zavřít králíkovu klec. Takže všechny zvuky v domě byl jen králík, který začal objevovat okolní svět. Také její vztek byl naplněn jogurtem, který se hezky rozprostřel skoro po celé kuchyni. No, a aby to nebylo všechno, ne jenom by mi byla nabíječka, pro kterou jsem se původně vydal, úplně k ničemu, jelikož stejně nefungovala elektřina, ale ještě navíc jsem si vzal jinou nabíječku. Takže hurá pro mě, a zvu vás všechny na svůj pohřeb.

Ladislav Sudek

Neobvyklé ráno

Zazvonil budík a já, místo toho, abych vstala z postele, jsem se v ní dále válela. Zazvonil podruhé, stále jsem ležela v posteli, jenom jsem měla tentokrát otevřené oči a koukala se na bílý strop. Podívala jsem se na mobil, abych zjistila, kolik je hodin. Oči mi málem vypadly zděšením. Je 7:45. Jak to v tomhle čase mám stihnout jít do školy? Hned první hodinu píšeme velký test, na který nesmím chybět, jinak bych byla neklasifikovaná. Vyskočila jsem z postele, rychle se oblékla a bleskově si vyčistila zuby. Na snídani jsem se musela vykašlat. To už by bylo vážně pozdě. Utíkala jsem co nejrychleji do školy. Rekord. Byla jsem tam za pouhých sedm minut. Běžela jsem tak zběsile, že jsem si nevšimla, že dveře nejsou otevřené. Narazila jsem do nich a spadla jsem na zem. Zadnice mě bolela. Nechápala jsem, proč se neotevřely. Vždyť ještě není tak pozdě. Klepala jsem na sklo. Po pár minutách z vedlejších dveří vyšel školník.

„Co tady bušíš na dveře? Chceš je snad rozbít?“

„Potřebuju se akutně dostat do školy. Za pár minut píšu test. Mohl byste mi prosím otevřít?“

„Holka, Holka. Dneska je neděle. Až zítra se jde do školy. Musela jsi hodně spěchat. Ani sis nevšimla, že máš oblečení naruby.“

Podívala jsem se na sebe. Tváře mi zčervenaly. No to je trapas, pomyslela jsem si. Vše kolem ovládlo trapné ticho.

„Omlouvám se. Já už radši půjdu zpátky domů. Na shledanou.“

„Nashle“

Ještě z velké dálky jsem slyšela, jak se mi dlouho a hlasitě smál.

Lili Bui

Nečekaná návštěva

Na černočerném nebi svítil konečně došitý celý měsíc. Ještě včera v noci hvězdy pilně pracovaly na tom, aby zbylý srp k měsíci přišly. A dnes byl hotový. Až neobvykle velký a majestátný se pyšnil ve svém bělostí-brném hávu a zhlízel shora na svět. Jak si liboval ve svém dokonale kulatém kabátě. Nikdo mu jeho radost nemůže brát, vždyť takový je jen na chvílku. Další noc totiž stejné hvězdy, které mu háv uplétaly, mu budou oblek zase rozplétat, až nakonec nezbude nic.

Přesně takový bych bývala ten měsíc viděla. Já totiž už pod rouškou noci přecházela dvůr s odpadky do popelnic a mířila domů. Tma by se dala krájet, když ten majestátný celý kulatý měsíc byl uvězněn za temnými mraky. Kdyby neproblikávala pouliční lampa dole uprostřed vsi, neviděla bych ani na krok. Měla jsem v plánu si rozsvítit u popelnic na dvůr, aby nebylo každé zákoutí statku tak děsivé. Jenže jakmile jsem zmáčkla vypínač, velké světlo, které jindy osvětlí celý dvůr, začalo skřípat. Rozsvítilo se jen na vteřinku. Pak rána a zajiskření, a bylo po žárovce. Tolik jsem se lekla toho praskajícího zvuku. Žárovka! Praskla. Srdce se mi roztlouklo rychle. A já byla naprosto a doslova v pytlí. Neviděla jsem opět ani na krok. Přeběhla jsem dvůr, zamkla za sebou a přemýšlela, jak asi táta bude vyvádět až s mamkou v neděli přijedou. Byl páteční večer a já byla doma úplně sama. Rodiče vyjeli za známými, bratr zdrhl za kamarády a já najednou byla na celý víkend sama na celý dům. Samotná představa samoty mě děsila. Naštěstí jsem měla jasný plán, jak se zabavit, abych nepřemýšlela nad blbostmi a nebyla pak zbytečně paranoidní. V televizi jsem si pustila můj oblíbený naprosto úžasný film. Zachumlala jsem se do huňaté beránkové deky a v jedné ruce držela ovladač a v druhé misku s popcornem. U nohou se mi uvelebily kočky a já si připadala v opravdovém snu. Mohlo to být ještě lepší?

Radovala jsem se, užívala jsem si ten pocit. Koukala jsem na ten nejzábavnější film a cpala si jednu hrstičku popcornu za druhou do pusy. Adam Sandler zrovinka nakupoval boty s Jennifer Aniston. Nedočkávkě jsem čekala na tu legendární vtípnou hlášku, když v tom najednou v jednom mžiku všechno zhaslo. Lampa vedle gauče, v kuchyni, na chodbě, televize – všechno. Byla tma. Splašeně jsem vyskočila z deky a shodila tak všechny kočky. Neviděla jsem si ani pod nohy. Rychle jsem se vrhla zpátky k dece, abych vyhrabala svůj mobil a mohla si zapnout baterku. Hledání mi přišlo tak nekonečné a když jsem ho našla a odemkla, zjistila jsem, že mám posledních pět procent. A přesně tak jsem, zase se ocitla v pytlí. Vyhlédla jsem oknem, abych věděla, jestli svítí lampy. Jestli to není problém jen v mém domě. Sakra. Celá vesnice byla zahalená tmou. K sousedům jsem přes tmou ani neviděla. Nahazovat pojistky by bylo naprosto zbytečné. Začala jsem se opravdu bát. Nemohla jsem ani nikomu zavolat. Aby mě svět ještě více děsil, procenta baterie na displeji mého mobilu rychle klesala.

Schoulila jsem se zpátky na gauč a snažila se ve tmě trochu rozkoukat. Ale všechno nabíralo temnější hlubší kontury. Stíny se prohlubovaly a jako by se mi zdálo, že jsem sem tam zahlédla stín, který tam nikdy

byl. Začínala jsem se klepat. Těkala jsem očima všude a modlila se, aby tu závadu na ČEZu rychle našli a opravili. Myslela jsem, že se hrůzou úplně zblázním. Všude byla tma, a nastalo přímo strašidelné ticho. Když v tom najednou se kočky nepohodly a vjely si do chlupů. Nadskočila jsem zděšením. Musela jsem je seřvat na tři doby. Proč mi tohle dělají? Proč mě takhle ještě více děsí? Ptala jsem se. Sama sebe zoufale.

Jakmile hluk od koček utichl, já náhle zaslechla zaklepání. Jasně zaklepání na okno v kuchyni. Jestli jsem si myslela, že mi do teď srdce tlouklo děsem, tak jsem se spletla. Opravdovým děsem tlouklo, když někdo zabušil na okno znovu. Byla jsem na gauči schovaná za obloukem. Od okna na mě nebylo vidět, ale já neviděla ni tam. V tu chvíli, kdy se klepání ozvalo znovu, jsem seděla na gauči jak strnulá. Krve by se ve mně nikdo nedořežal. Opatrně jsem spustila nohy na zem. Celá jsem se klepala strachy. Šouravým krokem jsem se přibližovala k oblouku okna. Ale velmi opatrně, aby mě náhodou nikdo nezahlédl. Nakoukla jsem do kuchyně, ale naproti za oknem nikdo nebyl. Aspoň jsem v té tmě ničí siluetu neviděla.

Měsíc se umoudřil na tu chvíli a proboujel se mezi mraky, aby vykoukl a světu poskytl v této temné noci aspoň minimum světla. Díky tomu bych viděla aspoň obrysy, ale za oknem nikdo nebyl. Děsilo mě to snad už ještě víc. Zdálo se mi to snad? Strachy bez sebe jsem, jak špion, se svezla k zemi a kradla se do kuchyně pod okno. Byla jsem už vedle lednice, která běžně hučí, ale nyní byla němá. Srdce jsem slyšela až v krku, ale ať jsem do okna hleděla sebevíc. Nikoho jsem na dvoře neviděla. Pomalu se mi špatně dýchalo. Dělal se mi zle, ale snažila jsem se uklidnit, že třeba jen padaly kamínky na střeše po okapu. Ale kde by se na střeše vzaly kamínky? Schoulená pod oknem jsem se schovávala určitě nějakou dobu. Světla stále nešla, ale už bylo ticho. Žádné podezřelé zvuky. Proto jsem se opatrně zvedla a snažila se z toho oklepat. Mohlo být určitě k půlnoci, a tak jsem se rozhodla jít tuhle situaci raději zaspat. Vyšla jsem na chodbu a chtěla zavolat na kočky, aby šly taky se mnou. Jakmile jsem se ale ohlížela pohled mi přejel po vchodových dveřích, které mají skleněné vykládané okno, a já jasně viděla černou postavu, jak na mě zírá. Jekot. Křik. Omdlela bych. Infarkt. Ale náhle jsem se nedokázala ani hnout.

Postava zvedla ruku a znovu zabouchala tentokrát ale na dveře. Nebylo úniku. Nohy byly jak z kamene, když jsem se odhodlávala a blížila se ke dveřím. Při životě mě držela jedině myšlenka, že jsem věděla, že je zamčeno. Nemůže za mnou. Zarazila jsem klíč, aby náhodou nemohl nějak ten nástroj vypáčit. Nedokázala jsem od té vysoké postavy zahalené v černé kapuce odtrhnout oči. A s třesoucím se hlasem jsem se zeptala: „Kdo jste?“

„Kát'o? Jsi doma? Špatně tě vidím, a nevím, jestli jsi to ty?“ volal ten za dveřmi, a ten hlas jsem dobře znala. Dokonce si i sundal kapuci a já viděla jemné rysy a kučeravé vlasy. Kluk, který u nás nějakou dobu pracuje. Kluk, který mi je ze zaměstnanců nejbližší, protože jen o pár let starší než já. A aby to bylo ještě lepší, bydlí ve vesnici vedle. *Dokončení na další straně*

Nečekaná návštěva

Dokončení z předešlé strany

„Ty idiote! Co tady děláš? Víš, jak si mě vyděsil?!“ začala jsem nadávat. Byla jsem tak vystrašená a naštvaná. Rychle jsem odemkla, abych mu mohla vynadat tváří v tvář.

„Promiň, fakt jsem tě vyděsit nechtěl. Když já jel domů a píchl jsem pneumatiku. Pak všechno zhaslo a já stačil dojít jen sem,“ omlouval se mi a na malou chvíli vystřídal strach o sebe strach o něj. Zděšeně jsem se ho ptala, jestli se mu něco nestalo. Naštěstí ne. Havaroval kousek nedaleko a napadlo ho dojít sem, protože tady určitě bude nějaké nářadí, aby to rychle opravil.

Byl to snad nejděsivější a zároveň nejvtipnější večer mého života. Po tomhle jsem se mu ještě rozhodla pomoci. Hledala jsem s ním nějaké nářadí a svítila mu jeho mobilem, když lepil díru na kole, aby aspoň nouzově dojel. Jenže s tím by stejně těžko dojel až k sobě domů, a tak mě napadlo, jestli by nechtěl zůstat se mnou u nás. Nezapomenu, jak se mu při mé nabídce rozzářily oči. Tak to i dopadlo. Jeho už nepojízdné auto jsme horko těžko dostali k nám na dvůr. U mě doma jsme si nalili pár sklenek vína a bavili se vyprávěním různých vtipných příběhů. Nakonec jsem nebyla sama. Mou společnost koček doplnil vtipný návštěvník, se kterým byla opravdu sranda. A i když už se světla rozsvítila a druhý den mohl nějak odjet, stejně zůstal a podnikli jsme něco společně.

Kateřina Stárková

To se může stát jen mně

BZZZ bzzz.... Vibroval mi mobil na boku. To bylo dostatečné, aby mě to vzbudilo. Venku byla tma. Snažila jsem se vylovit mobil zpod peřiny, abych se koukla na čas.

7:38!!! To není možné!!!

Vyskočila jsem rovnýma nohama z postele a popadla jsem batoh. Běžela jsem do koupelny si rychle vyčistit zuby. Nestihla jsem se ani pořádně učesat, ani jsem se nepřevlékla. Měla jsem na sobě tepláky a miki-ny, tak jsem si vzala ještě bundu, protože venku sněžilo. Ale jak jsem pospíchala, místo zimních kozaček jsem na nohou měla navlečené stále pantofle.

Když jsem vyběhla z domu, bylo už 7:45. Věděla jsem, že jdu pozdě, ale i přesto jsem běžela jak o život na autobusovou zastávku, ponožky úplně promočené, sněhové vločky mi padaly na rozčuchané vlasy. Skoro mi bylo do pláče, a raději bych sebe uškrtila, než abych nepřišla do školy včas.

Na silnici mě uviděla mamka, které jela naproti. Zastavila a zeptala se mě vyděšeně: „Kam v tomhle stavu běžíš?“

„Do školy!“

„Vždyť je 8 večer!“

Další den na to sousedka, která mě viděla, hlavně to, jak strašně jsem vypadala, celé převyprávěla svým dětem.

„Včera večer když jsem vystupovala z auta, tak jsem viděla tu holku od sousedů. Utíkala jako zběsilá. Měla na sobě stále oblečení na doma, byla celá rozčuchaná, a k tomu ještě v bačkorách! A to prosím mrzlo a sněžilo. Já si myslela, že se něco stalo, že tak pospíchala...“

A pak po necelých 2 minutách ji z okna vidím, jak se vrací s mojí mamkou. Když jsem se mamky zeptala, jestli je všechno v pořádku, zakryla si obličej nad tou ostudou a řekla mi, že sousedce vysvětlila, že jsem si spletla čas a myslela si, že jdu do školy pozdě!

Mika Le

Pohádka o nožovém duchovi

Byla jednou jedna bouřlivá noc a tři děti si dělaly společnou „přespávačku“ v jedné rodině.. Té noci vypadla elektřina v celé ulici. Ty tři děti si zapálily svíčky a využily toho, že nic nesvítí, že je všude tma, a začaly vyvolávat duchy. Nic se nestalo, žádný duch se neobjevil, a tak šly zase spát.

Ale druhý den se stala jedna podivná věc. V domě, ve kterém ty děti spaly a pak za tmy vyvolávaly duchy, najednou se odpoledne z ničeho nic otevřel šuplík.

Sám od sebe se otevřel, a vypadl z něj nůž. A pak ten nůž vyletěl do vzduchu a zabil jedno z těch dětí. Všichni byli hrozně vystrašení, a běželi každé hned k sobě domů, ale druhý den zemřelo další ze tří dětí. To druhé dítě bylo taky pobodané nožem. Až třetí dítě našlo v knize ve staré knihovně způsob, jak odvolat zlého ducha. Musela být bouřka, musela vypadnout elektřika a musela být noc, jako ta noc, kdy toho ducha děti přivolaly. Shodou náhodou se to stalo hned tu noc, kdy našlo to třetí dítě tu knihu. Stačilo říct: „Bum, bum, bum Skala la bum, bum...“ A ten duch potom navždy zmizel.

Tom Vu

Pohádka z náhodných slov

Za sedmero horami vládl jeden *krutý vládce*. Právilo se, že s pomocí líného učedníka magie, který se vykašlal na *učení*, jednou cestoval časem do budoucnosti a uviděl, jak ho někdo zavraždil. Dozvěděl se dokonce o kouzelné krabici, kterou tamější obyvatelé nazývali čtečkou *otisků prstů* a s jejíž pomocí mohli najít zločince. Rozhodl se proto jednu čtečku ukrást. Když se vrátil do své přítomnosti, chtěl si novou hračku vyzkoušet. Nenaučil se ji ale používat, a proto mu k ničemu nebyla.

Ten krutý vládce se ale tak bál o svůj život, že sháněl různé magické prostředky, které by mu pomohly uniknout svému osudu. Dokonce zabíjel všechny poddané, kteří by ho mohli nějakým způsobem ohrozit. Nakonec zavolal líného učedníka, který byl nesmírně chamtivý a chtěl získat královský trůn, aby mu pomohl. Ten se ale rozhodl krutého, ale hloupého krále přelstít. Oznamil králi, že sice zná kouzlo, které by ho ochránilo, ale že to trvá nejméně jeden měsíc, takže se mezitím král musí schovat do jedné *rozvrzané skříňě*, kterou má u sebe doma. Ta skříň by ho měla dostatečně ochránit. Král byl ale nedůvěřivý a pravil, že by ho tam všichni našli. Učedník se vymlouval a tvrdil, že tím, jak je ta skříň stará a rozvrzaná, nikdo ho v ní hledat nebude. Král na tu jeho lest skočil a vlezl si do ní.

Učedník počkal jeden měsíc, dokud král hladem nezemřel, a po panovníkově smrti oznámil celé zemi, že ho před vládce před svým skonem pověřil, aby usedl na trůn a panoval místo něj celému království, a také, že mu věnoval poklady získané loupeživými křížovými výpravami. Lid si nového krále ihned oblíbil, neboť nový panovník nebyl jako bývalý král, ale byl moudrý a spravedlivý. *Nela Bui*

O malém kocourkovi

Před pěti lety žilo jedno malé kotě, a to bohužel nemělo domov. To kotě si říkalo Kocourek. Jeho život byl velice těžký. Jednoho dne se jen tak procházelo v parku, tam ho našla hodná paní a vzala si ho domů. Doma si taky náhodou pojmenovala Kocourek. Měla ho u sebe až do května roku 2021. Bylo to 7. května, když se Kocourek rozhodl, že půjde hledat svoje rodiče. Hledal, hledal, ale nikde nikdo. Najednou se před ním prostě normálně objevil klokan. Kocourek se ho zeptal, jak se jmenuje, a on mu odpověděl, že Klokánek. A taky mu řekl, že hledá svoje rodiče. Rozhodli se, že budou hledat spolu. Tak zašli do obchodu, aby si koupili nějaké jídlo. Protože to ale byla zvířata, tak na ně lidé koukali, jako kdyby viděli mořskou panu na suchu. Vzali si proto jen dvě jablka a jednu krabici mléka. Nezaplatili, jen prošli kolem pokladny. Pak se vypravili podívat do lesa - a tam byli Klokánkovi i Kocourkovi rodiče a společně tam popíjeli čaj. Kocourek a Klokánek byly strašně šťastní, a stali se z nich navždy nejlepší kamarádi.

Tom Vu

Vstávej, nestíháš....

„Je to tady. Pondělí. Nový týden. Nové já.“
Otevřela jsem oči a posadila se. Pořádně jsem se protáhla a vzala jsem si na sebe pantofle, které jsem měla předem připravené u své postele. Opustila jsem svůj pokoj a namířila jsem směrem do kuchyně. Do prázdné misky jsem si nasypala kukuřičné cereálie, které jsem následně zalila plnotučným mlékem. Už v ten moment mi přišlo, že tu něco nehrálo, že něco nebylo dobře. Prázdnou mísu jsem položila do dřezu a šla jsem si vyčistit zuby.

„Nic se nevyrovná tomu pocitu, když je vše tam, kde to má být. Hlavně časově organizované.“
Lehce jsem se zasmála nad vzpomínkami, jak normálně mívám rušná a nepořádná pondělní rána.

„Jsem na tebe opravdu pyšná.“, povídám svému odrazu v zrcadlu.

Vytáhla jsem flashku z počítače, hodila ji do batohu, který jsem zase hodila na svá záda a s úsměvem na tváři jsem se vydala směrem ke dveřím.

„Ach ano. Škola. Stojím tady. Nemohu uvěřit všemu co se dnes děje, jak se mi vše daří. Co se ještě dokáže pokazit, že...“

... „Vstávej! Nestíháš!“, volaly na mne odněkud zdáli neznámé hlasy...

Pondělí ráno

„Už budeš? Trvá ti to...“, hulákají na sebe moje spolubydlíci.

„Zajímá mě, o čem tak asi sníš“, povídá jedna druhá.

„Nevím, a ani to nechci vědět. Myslím si, ale že je nejvyšší čas ji vzbudit. Je už pozdě.“

„Však ona je na to zvyklá. Ona nikdy nestíhá.“ Obě se na sebe podívají a zasmějí se.

„Vstávej! Nestíháš!“, křičí jí do ucha.

„Dobré rán-“, nebyla schopna dokončit svoji větu a ospalá hned vyletěla z postele do koupelny. „To jste mě nemohly jako vzbudit dřív?“, podívala se na ně otráveně s kartáčkem v puse.

„Neshazuj to na nás. Je to tvoje povinnost vstávat včas“, koulely zlostně očima.

Všechny tři běžely do třídy. Posadily se do svých lavic, ale bohužel profesor už byl ve třídě usazený za svým stolem.

„Vy...“, položil svoji propisku a spolu s ní brýle na stůl. Spojil své ruce a opřel si o ně bradu. „Kdepak jste byly, mé milé dámy?“, zeptal se ironicky. Děvčata se snažila nabrat zpátky svůj dech, ale předtím, než by jedna z nich byla schopná odpovědět, vykřikl profesor hlasitě: „Zůstanete všechny po škole!“ Obě na ni pohlédly našťavaně, a jí nezbývalo nic jiného, než jen se usmát.

Lilly Nguyen

Nakonec přece jen přišla záchrana...

Byla jsem schoulená ve své velké peřině. Najednou jsem se vzbudila. Odněkud na mě kapala voda a zaslechla jsem hřmění. Teď už nepadaly malé kapičky, ale provazce vody. Jak je to možné? To byl určitě jenom sen... Najednou se mi v hlavě rozsvítilo. ZAPOMNĚLA JSEM ZAVŘÍT OKNO. Ihned jsem vyskočila a zavřela ho. Celá postel už ale byla mokrá. Doma nemám žádné hadry ani mop, abych tím utřela podlahu. Chtěla jsem jít včera nakoupit, ale byla jsem moc líná. Řekla jsem si, že to zaschne samo a šla jsem do kuchyně se nasnídat. Otevřela jsem lednici, ale ta byla úplně prázdná. Nezbyvalo mi nic jiného, než se teple obléknout a jít na nákup. Když jsem odemykala dveře, zlomil se mi klíč. Tohle se může stát jenom mně. Bydlela jsem moc daleko od rodiny a přátel, kteří by mi mohli pomoci. Tady nikoho neznám,

Chtěla jsem vyhledat na internetu nějaký servis, ale mobil v tašce nebyl. Ležel na zemi v pokoji na nabíječce, která však nebyla dobře připojená do zásuvky. Měla jsem už jenom jedno procento. Došlo mi, že mám kuchyňskou domácí linku. Přes ni jsem zavolala rodičům, a ti mi hned poslali svého kamaráda, aby mi pomohl. Neuplynulo ani čtvrt hodiny, a já jsem ho už slyšela klepat na dveře. Byl to můj zachránce. Jakmile se objevil, cítila jsem se svobodná. Zachráněná. Už jsem nemusela být uzavřená ve svém malém bytečku a bez jídla.

Lili Bui

neudržel mojí tíhu, takže hned po dosednutí jsem se propadl někam do nikam.

Najednou jsem se ocitnul ve velké jeskyni. Zdála se, že je to jen obrovská skrytá louka. Všude rostla tráva a občas se na ní objevilo i těch pár malých stromečků. Byla to ale ta nejhezčí věc, kterou jsem za celý život viděl. Po chvílce úžasu jsem se začal trochu bát, jelikož byly slyšet podivné hlasy a šumění. Najednou za mnou vyskočil nějaký muž s pistolí a zařval: „Co tu děláš, cizince?“ Chvilku nebylo poznat, jestli vlastně já jsem nebyl ten pařež, jelikož jsem měl veliký strach se vůbec pohnout. Nakonec jsem se ale probral a vysvětlil mu situaci. Také jsem zmínil, že u sebe nic nemám. Překvapivě se z něj vyklubal velice hodný lupič. Ani po mně peníze nechtěl, jen chránil svůj klid na louce. Seděl jsem tam s ním až do večera, povídali jsme si, a když

jsem si uvědomil, jak pozdě je, tak jsem se rozloučil a šel zpátky domů. Tento lupič mi tak hodně spravil náladu, že jsem úplně zapomněl na naše nezvané hosty. Myslel jsem, že když mě nenajdou uvnitř, tak odejdou. Bohužel jsem při své cestě oknem ven zapomněl zamknout, takže jsem přišel k dokonale vyjezené lednici a nepořádku všude v domě. Ale spon ale, že jsem nemusel poslouchat jejich nekonečný monolog o cestě do Chorvatska, kam jezdí každý rok.

Ladislav Sudek

Poněkud bláznivý příběh s nezvanými hosty

Jednoho krásného letního dne, jsem si takhle v klidu seděl na zahradě a opaloval se. Víte taková klasická letní pohoda bez školy. Měl jsem tak dobrý den, že mi ho nemohlo nic zničit. Alespoň to jsem si myslel, dokud v půlce mého odpočívání se ozve hlasitý bum. Obloha se zbarvila do krvavě rudé. Země samotná mi praskala pod nohama. Konec světa byl nad námi. Když jsem se kouknul na ulici, zahlídl jsem, jak se na mě valí samotný d'ábel v rychlosti komety. Strejda a jeho rodina přijeli. Bohužel v tuto dobu byl můj proti-atomový buncr ve fázi stavění. Nebylo kam se schovat.

Abyste pochopili moje zděšení, musím vám tuto rodinu popsat. Otec a matka, kteří nechtějí mít nic společného se svými dětmi, a přesto se chlubí, jak úžasní jsou rodiče. Mezitím jejich tři dokonalé děti trhají vše ve své cestě jako malí nezastavitelní skřeti, kteří byli vytvořeni, jen aby ničili. Také celá rodinka staví celý svůj život na egu tak velikém, že je to první objekt, který se dostal na samý kraj vesmíru. Jejich charakter je prostě ošklivost samotná. Musel jsem udělat jednu jedinou logickou věc. Došel jsem až na druhý konec domu, vyskočil z okna, přeskočil plot a utíkal co nejdál. Konkrétně do blízkého lesa. Našel jsem pařež, na který se dalo sednout. Jenže jsem pořádně narazil. Pařež jaksi

První přijímací zkoušky v mém životě

Píp, píp, píp!! Pomalinku jsem otevřela oči, do kterých mi vniklo zářivé světlo z oken. Snažila jsem se vypnout hlasitý budík, abych nezbudila rodinu. Byl krásný jarní den, stejný jako v tom čase bývá. Jediný rozdíl byl v tom, že toho dne jsem se chystala na jít na přijímací zkoušky na Gymnázium Cheb. Vše začalo návrhem paní učitelky, která mě doučovala. Jelikož rodiče proti tomu nebyli a já si řekla, že za pokus nic nedám, rozhodla jsem se to zkusit.

jsem se na tento osudný den připravovala s pomocí paní učitelky, které dosud stále za vše vděčím. Bez ní bych nemohla přijímací zkoušky zvládnout, už proto, že jsem vietnamská dívka, která nemá úzký vztah s českým jazykem. Mimo opakování látek, které by se mohly ve zkouškách vyskytnout, jsem se zdokonalovala se také v oblastech, které mi nejvíce dělaly problémy, například slovní úlohy z matematiky nebo rychlé čtení a porozumění zadání. Ale protože jsem byla menší a nezralá, zcela jsem zapomněla na nejdůležitější část, a tou bylo se mentálně připravit.

Den D nastal a já byla na cestě na zcela novou školu, kde jsem zatím byla jen jednou, a to když jsem tam odevzdala přihlášku. Jediní mí známí tu byli kamarádi ze stejné školy a moje kamarádka z dětství. Před školou nás vyzvedl ředitel, seznámil nás s učiteli a popřál nám hodně štěstí, které jsem určitě potřebovali! Tiše jsme dorazili do cílové učebny. Poté následovaly instrukce k testům, a po nich přišly na řadu jednotlivé části zkoušky. Mně osobně dělal největší problém test z matematiky. Byl plný slovních úloh, které nebyly zrovna mou silnou stránkou. Byla jsem hrozně vystresovaná, a vše se ještě zhoršovalo tím, že jsem byla obklopena cizími lidmi a neznámými objekty. Nakonec jsem ale vypracovaná zadání odevzdala a trpělivě jsem čekala na výsledky.

Po nějaké době jsem seděla doma na pohovce s mou sestrou a sousedkou, která byla mimochodem mou velkou mentální podporou a jednou z osob, které mi značně pomáhaly při vyřizování různých úředních záležitostí. Byla mladá, jen o něco starší než já. Sudovala na stejném gymnáziu, do kterého jsem se hlásila. Povídaly jsme si o přijímacích. Sousedky se zvědavě podívala do mobilu, zda už škola vyhlásila výsledky.

„Dostala ses! Gratuluju!!,” nadšeně vykřikla.

„Opravdu jsem se tam dostala? Neděláš si ze mě legraci, že ne?, nedůvěřivě jsem se jí ptala.

„Podívej se sama“, smála se.

Civěla jsem chvíli nechápavě do jejího mobilu. Zpočátku jsem nevěřila svým očím. Zdálo se mi to nemožné. To snad nemůže být ... Ale pak jsem se podívala znovu. Vyhledala jsem a zírala delší dobu na číslo, které mi bylo na přijímacích zkouškách přiděleno. A pak už jsem šťastně křičela na celý pokoj: „Dostala jsem se!! Vážně jsem se dostala!!! Nemůžu tomu ani uvěřit, vždyť jsem nevyplnila ani půlku testu z matematiky.”

Poté jsem tuhle skvělou novinku oznámila svým rodičům. Byli také velice rádi. A moje mamka se hned rozhodla, že mi udělá jarní závitky. To je totiž moje nejoblíbenější jídlo už od dětství.

Nela Bui

Lod' smrti

Roky očekávám svou loď,
a dnes při úsvitu
cítím, jak tancuje na hladině,
a pomalu vplouvá do mé duše.

Hleděl jsem na moře dost dlouho,
abych poznal,
že on mě již našel a volá mé jméno.,
Spolu s lodí připlouvá blíž k mému břehu.

Jeho studené ruce se dotýkají mých tváří,
jeho dotek proudí pomalu do mých žil
a já necítím nic jiného, než jen jeho dech
jeho přítomnost.

Dlouhé byly dny bolestí.
Dlouhé byly noci osamění;
Ale teď s ním sedím na lodí
a ptám se ho konečně.

Ptám se, zda cesta bude dlouhá,
zda to, co mi pověděli, je pravda.
Ptám se, zda mi mé tulipány budou mávat “
nad hlavou,
zda budu poslouchat hudbu ticha.

Podívá se na mě,
ale nic neřekne,
pouze na sebe hledíme
a posloucháme vlny moře.

Po hodinách konečně vidím jeskyni,
jeho domov.
Podívá se na mne a povídá mi poprvé:
„Třebaže já jsem tvým koncem, zároveň jsem i
tvým mírem.“

Lenka Duongová

Co mi dala –nebo vzala- ZUŠ

Pamatuji si, jak mi před třemi lety zavolala kamarádka, ať s ní navštívím tvůrčí psaní. Už párkrát jsme mluvily o tom, jak bych se mohla přidat. Avšak v té době jsem cítila více strach, než vzrušení. Tudíž v momentě, kdy mi řekla, ať se s ní sejdu během patnácti minut na nádraží, tak jsem začala přemýšlet, zda to má vůbec cenu. Nakonec jsem ale souhlasila a setkala jsem se s ní. Cestou v autobuse jsem začala přemýšlet o tom, co tak nejhoršího se může stát. Bála jsem se, že paní učitelka bude číst mé práce s gramatickými a jinými chybami nahlas, a potom mi řekne, jak špatné mé práce jsou.

Když jsem poprvé vešla do místnosti, tak jsem byla uchvácená, jak jsou třídy nádherné. Byla jsem překvapena, že budu moci psát na počítači. Paní učitelka byla hned od začátku nesmírně milá a vstřícná. Snažila se, aby hodiny vycházely všem. Dokonce i takovému nováčkovi, jakým jsem byla já.

Během prvních hodin jsem měla problémy s kreativitou. Nevěděla jsem, co mohu psát a jak, ale paní učitelka mně poskytla vždy potřebnou podporu. Vše vysvětlila a dodala mi i odvalu. Snažila se mi dávat témata, která by mě bavila. Uznávám ale, že to někdy na začátku bylo těžké pro nás obě.

Po pár měsících jsem zkusila poprvé napsat menší poezii. Nebyla to úplná báseň. Bylo to pouhé vyjádření mých emocí z mého života. Při téhle práci jsem ale poprvé cítila transcenci. Pocit, že někam patřím a cítím se tam bezpečně. Paní učitelka si hned povšimla mé vášně k poezii, a začala mě povzbuzovat. Dávala mi přitom zpětnou vazbu, díky které jsem získala nově vědomosti. Má čeština prošla neuvěřitelným progresem.

Avšak hlavní je, že jsem díky Základní umělecké škole ve Františkových Lázních a zejména tvůrčímu psaní našla svou vášeň. Našla jsem něco, co mi dává život. Mám teď hobby, které mi pomáhá uspořádat mé rozlámané myšlenky a transformovat je na papír.

Lenka Duongová

OOOO

Asi bych začal tím, co mi vlastně dala. Jediný problém je v tom, že vše, co mi dala, jsem buď zapomněl, ztratil, nebo o tom nikdy ani nevěděl. Chodil jsem na ZUŠ jen na pár předmětů. Hlavní byla moje výuka hry na sopránovou flétnu, ale po tom, kdy jsem s ní musel skončit, tak jsem na všechno zapomněl, a už pak na flétnu nikdy neměl čas. To samé se v mém případě stalo s hudební naukou.

Poté to byla výtvarná výchova a sbor. Ani na jedno, jak se ukázalo, však nemám talent, takže jsem tam jen tak ve třídě seděl.

Řeknete si teď, a tak co mi tedy vlastně dala

Základní umělecká škola jako člověku, který není nijak umělecky zaměřený? Dala mi jedinou věc, kterou jsem vždycky chtěl. A to je klid. Když jsem začal chodit na tvůrčí psaní, tak jsem to zpočátku bral jako kurs psaní slohových prací, básní a podobných věcí. Ale postupem času se pro mě tvůrčí psaní stalo něčím, kdy mohu najít ten klid, odpočinout si a přemýšlet o tom, co napsat. Sice mi to sebralo nějaký čas na hraní her, ale naučilo mě to hluboce přemýšlet o zadaných tématech, a nebát se odůvodnit svůj názor.

Je pravda, že ve škole mi to moc nepomohlo, a stále nedokážu nic napsat v krátkém časovém limitu. Jenže tady máme často na práci i měsíc – vždyť přece se umění nedá uspěchat!

Takže bych to shrnul. Přesto, že můžeme vnímat docházku na ZUŠ jako svou další povinnost, každý si tam najde předmět, který ho dokáže na konci týdne uklidnit, nabudit energií a zničit frustraci z předešlých dnů.

Ladislav Sudek

OOOO

Snem každého rodiče je mít multitalentované dítě. Dítě, které má vrozený talent, však není o nic lepší než takzvané dítě bez talentu. Každý přece v něčem vyniká. Je pouze otázka času, kdy najdeme to pravé, co padne přímo nám.

Ještě jsem neuměla číst ani počítat, a jakmile jsem dosáhla 5 let, mamka mě už hnala na základní uměleckou školu. Ano, navštěvuji ji již něco málo přes 11 let. Začínala jsem v experimentu. Děti jsou rozdělené do skupin a postupně chodí z jedné hodiny na druhou, jako to bývá ve škole. Proto nyní dokážu říct, že mám zkušenosti prakticky z každého druhu umění.

Chtěla bych ale upřesnit, že navštěvování pěveckého sboru ze mě bohužel neudělalo Lucií Bílou. Rovněž si vzpomínám na svůj první hudební nástroj. Byla jím kytara. Ten jsem musela vzdát po pěti letech kvůli přijímacím zkouškám na gymnázium. Stejně tak mnoho dalších.

Moje nejoblíbenější hodina byla rozhodně balet. Nikdy jsem sice nebyla schopna vymyslet vlastní originální sestavu, která by někoho či aspoň mě nadchla, ale pokud mi to bylo zadáno, pilovala jsem na sobě, abych ukázala jen a pouze své nejlepší výkony. Další z mých oblíbených hodin bývala keramika. Má rádoby nádobíčka byla sice tvarově neatraktivní, ale vyrobila jsem to já, svými rukama. Navíc vše bylo těsné, takže žádná voda nepronikala skrz...

Ve výtvarné výchově jsem bohužel také nevynikala. Troufám si říct, že to je mým

vrozeným perfekcionismem, který bohužel aplikuji na vše, co dělám. Někdo by řekl, že je to skvělá vlastnost, jenže uvnitř mé hlavy to dokáže vyvolávat silné frustrující pocity. Nikdy nedokážu ukázat neboli dokončit svůj výtvor.

Nyní jsem studentka tvůrčího psaní už 8 let, a každým rokem odevzdám méně a méně prací. Proč? Práce jsou sice hotové, mají hlavu a patu, jenže nikdy nejsem spokojená.

Abych konečně zodpověděla položenou otázku. Co mi vzala ZUŠ? Čas. Nemyslím to ve zlém, ale koneckonců škola jako škola. Momentálně jsem ještě nezletilé dítě, a proto si nevážím svého času tráveném v tomto ústavu a jenom si stěžuji, protože bych nejradyji odpočívala. Věřím ale, že ihned, jakmile začnu chodit do práce, budu litovat a snít o možnosti se sem vrátit.

A co mi naopak dala ZUŠ? Je toho celý seznam, který rozhodně vypisovat nebudu. Pokud stále váháte, zdali sem přihlásit své dítě, pak má odpověď je: ANO! Jen třeba kvůli mého zbavení se trémy, je mi to velice prospěšné pro můj život. Čím mladší jsme, tím rychleji se učíme. Vystupování na jevišti před velkým obecenstvem a zůstat přitom sám sebou není nic jednoduchého. Mnozí dospělí s tím stále bojují. Díky svobodě myšlenek jsem schopna mluvit před cizími lidmi, bez jakýchkoliv známek nervozity.

Lilly Nguyen

OOOO

Vzpomínám s horkým hrnkem plným čaje v rukou. Hledím zpátky do minulosti a vidím své první dny, kdy jsem ještě jako malá holčička vstoupila na půdu ZUŠ. Do Základní umělecké školy jsem začala chodit, ještě když měla na fasádě modrou a žlutou barvu. Tehdy jsem nastoupila s několika svými spolužáky z první třídy základní školy na tzv. Experiment. Na dva roky to bylo pro mě, jako malé škvrně, něco úžasného. Vyzkoušela jsem si všechno – hrávala jsem loutkové divadlo, učila se malovat a kreslit nebo vyráběla postavičky z hlíny, hrávala jsem na flétnu, zpívala se sborem, tančovala balet.

Bylo to parádní. Zjistila jsem, jak moc mě divadlo nebo výtvarka baví. A naopak jsem i za ty dva roky rychle zjistila, že keramika není pro mě. Spousta oborů mi ale zbyla nadále, a já rok co rok postupovala vpřed. Roky přibývaly, a s nimi i předměty, které mě vůbec nedělaly šťastnou. Pamatuju si na všechny divadelní hry, které jsme hrávaly před zraky všech rodičů. Vzpomínám, ale i na to, jak to bylo těžké, když jsem se musela učit text, anebo mi nějaké věci nešly.

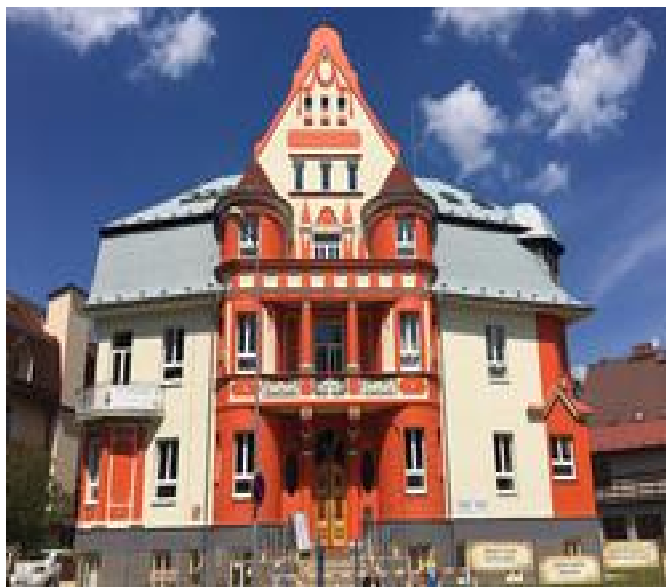
Stejně jako v životě to bylo někdy těžké a dále se mi už ani chodit nechtělo. Díky rodině a i učitelům jsem to ale vždycky překonala. ZUŠ se stala jedním z mých základních kamenů, které tvoří to, kým jsem. Na výtvarné tvorbě jsem dokonce zůstala tak dlouho, že jsem se stala absolventkou a vystavila na výstavě svá mistrovská díla. Stejný osud mě potkal i na tvůrčím psaní a žurnalistice. Právě tvůrčí psaní se mi stalo srdeční záležitostí.

Hned první roky, i když mi popravdě psát moc nešlo, jsem tomuto propadla. Začátky byly opravdu těžké. Co se mnou musela paní učitelka Rymešová natrápiti. Ale později se to nějak přehouplo. Tehdejší má spolužačka na hodinách psala dlouhé příběhy a měla v plánu z toho udělat knihu. Tolik mě to před těmi lety nadchlo. Náhle se mi zrodil sen, že přesně toho bych taky někdy chtěla dosáhnout. Napsat knihu s úžasným příběhem a vydat ji.

V tvůrčím psaní jsem našla svůj ryzí talent. Psaní se stalo mou součástí, a dnes si neumím ani život bez psaní představit. Psaní je něco, co si nesu hluboko v srdci, stejně jako svou první knihu. Paradoxně jsem to byla já, která první napsala knihu na tvůrčím psaní. Znamenal to pro mne velký úspěch, ke kterému se často ve vzpomínkách obracím. Díky mé rodině a ZUŠ se mi můj sen zhmotnil, a já mohla svou první knížku držet pevně v rukou. Už nebyla jen na papíře nebo v počítači. Mohu si ji teď kdykoliv vzít ze své knihovny a opět si ji přečíst. Mohu se nad knihou znovu dojímat a nevěřícně číst každou stránku překvapena, jak mě taková zápletka napadla.

ZUŠ Jára Cimrmana mi toho dala opravdu hodně. Vedla mě mým mladičkým životem a pomáhala mi utvářet si charakter. Byla mou hlavní lupou při hledání mého talentu, a jen díky ní jsem ho opravdu našla. I ona mi s mými rodiči splnila můj velký sen. A já jsem za to moc vděčná. Můžu říct, že ZUŠ Jára Cimrmana děkuji, ani nevíte, co pro mě znamená.

Kateřina Stárková

Recenze na hru: STELLARIS NEMESIS

SEZNÁMENÍ

Hra byla vydána 9.května 2016. Do hry se dostal nový update, který ji kompletně změnil a v mnoha ohledech zlepšil celkový zážitek ze hry. Nejedná se o pokračování, ale o **DLC** a **UPDATE**, který změnil hru od základů. Update Nemesis byl vydán 14. května 2021.

Tato hra byla vytvořena vývojáři z Paradox Development Studio a byla publikována v Paradox Interactive. Jmenované vývojáře a vydavatele už můžete znát z her Hearts of Iron IV, Europa Universalis IV, Crusader Kings III nebo z docela nedávného oznámení hry Victoria 3.

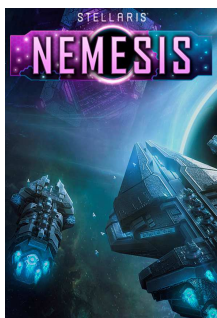

ŽÁNŘ

Sci-fi, strategie

NÁPLŇ HRY

Jedná se o sci-fi grand strategii, kde vytvoříte svoji říši nebo federaci a dobýváte galaxii.

Díky novému dodatku Nemesis se dokonce můžete stát krizí celé galaxie. Musíte se starat o zdroje, o poslušnost občanů, o ekonomiku nebo také o politiku. Můžete kolonizovat jiné planety, můžete navázat mírumilovný vztah s jinou říší nebo s federací. Ale také můžete tyto říše a federace nenávidět do té doby, dokud nevypukne válka na život a na smrt, ve které dojde následně k vyhlazení říše, a to buď nepřítel, nebo vás.

Ve hře můžete vytvářet různé aliance nebo také ustavit galaktický senát, můžete formulovat a tvořit různé zákony, které vám polepší, ale jiným třeba uškodí.

Můžete také prozkoumávat galaxii a vyhledávat různé zdroje, anomálie nebo také trosky z dávné prastaré civilizace.

Můžete rovněž budovat různá výzkumná zařízení, těžební stanice nebo vojenské základny k obraně planet nebo zdrojů. Dále můžete uzavírat obchody nebo sdílet svoji vědu či uzavřít hranice s vybranými spojenci.

Tato hra také podporuje plné vytvoření vaší vámi zvolené rasy. Z jakých ras si můžete vybrat? Typy ras v téhle hře jsou: humanoidi a mammaliani (lidé a další tvorové podobní lidem), reptilian (plazi), aviani (opeřenci, ptáci), anthropoidi (brouci), malluscoidi (paraziti), fungoidi (houby, plantoidi (rostliny), machine (roboti), lithoidi (kameny) a necroidi (nemrtví).

HRATELNOST

S hratelností jsem neměl problémy, jen s tím, že s postupem hry a i jiných civilizací se začalo zakládat příliš nesignifických frakcí, které nedávaly smysl.

Další neduh by se sice neměl počítat jako mínus, ale také ho nemůžu pokládat za plus. Tím neduhem jsou neuvěřitelně pomalé začátky, které mohou přijít až otravné, když už se snažíte po sedmé spustit hru za jediný den.

Dále se jedná už pouze o zábavnou strategii, ve které vy sami tvoříte historii celé galaxie. Systém, který více zkomplikoval komunikaci s jinými civilizacemi. Dříve se jednalo o jednoduché kliknutí, kde se vám hned po uplynutí časového limitu ukázal nový kontakt, tentokrát musíte vzít svého agenta a dosadit ho do speciálního okna, a teprve tam vám začíná kontakt.

Po zkontaktování můžete zvolit způsob prvního kontaktu, rozhodnout, jestli budete všichni agresivní, neutrální, a tak dále.

Ke špionáži se také dostala schopnost infiltrace, která tentokrát odhaluje polohu celé jiné civilizace, ale také její armádu, ekonomiku a technologický level. Tuto infiltraci jde použít také k sabotážím, ne jen jejich politiky ale také armády a ekonomiky. Přidala se kompletně nová funkce, která se nazývá krize, která je něco odlišného, od toho, jak ji znáte.

Můžete získat super bonusy do vesmírných soubojů či ničení planet, jelikož všechny tyto schopnosti se vám budou odemykat postupně, tak, jak budete obsazovat galaxii. Na konci se vám odemknou dvě nové super zbraně, které vám dokážou vyhrát nejen jakýkoliv souboj, ale také i celou hru. Jedná se o zbraň, která ničí celé hvězdy a systémy, takže něco podobného, jako je world, který ničil pouze planety. A druhá ničí celou galaxii, ale aby to bylo vyvážené, tak musíte nasbírat antihmotu, které zrovna není moc, protože existuje krize, tak musí existovat někdo, kdo ji zastaví či dokonce porazí a ano přibyla funkce, jak se stát galaktickým císařem.

Stát se císařem galaxie je už o něco složitější, ale i přes to stejně dobré. Podmínky na to, stát se císařem, jsou zde také. Jde o to přidat se do galaktického senátu a následovně vyhrát volby. Od té chvíle musíte nastolit řád v galaxii, a pokud vznikne krize, tak ji i zničit.

No, a to jsou ty největší novinky, které přibýly. Jinak se jedná o standart Stellaris.

ZÁVĚR

Hra Stellaris byla zábavná, už od doby, kdy vyšla. Byla zábavná, ale to neznamenal, že by to nemohlo být lepší. Ovšem vývojáři rádi pečují o své hry, a na Stellaris je to opravdu znát. To proto, že nejnovější DLC Nemesis se opravdu povedlo a vylepšuje už tak moc zábavnou hru o nové věci. Doporučuji všem, kdo mají rádi grand strategii, aby Stellaris zkusili, jelikož se jedná opravdu o skvělou hru.

Této hře uděluji solidních 8/10 bodů. Dva body jsem strhnul kvůli některým technickým problémům, kterými Stellaris trpí, a také za neustálé dokupování nového obsahu.

Děkují za přečtení

Marek Stolarik